

Nekrológ helyett...

„Kedves Jóska, kedves barátom!

Ma kaptam a döbbenetes hírt, hogy már nem vagy közöttünk. Az hogy a magyar tipográfia legkiemelkedőbb művészeinek egyike vagy, a szűkebb szakma számára egyértelmű. Csak én és néhány barátod tudta, hogy amikor magyar témájú könyvet kellett megtervezned akkor mindig felcsillant a szemed és senki máséhoz nem hasonlítható boldog mosollyal csak ennyit mondtál: *„Kedves, mert magyar.”* Neked ez nem csak szakmai kihívás volt, hanem szívügy, olyan ügy, amihez mindig hű voltál és az is maradtál, mindvégig.

Első könyveim megtervezésénél az egyébként három

órás részletes megbeszélést egy óra alatt le tudtuk zárni.

Én elkezdtem a mondatot és Te befejezted. Félzavakból is értettük egymást! A *„Nemzet vívta szabadságharcát,”* „*A Klapka légió*” a *„120 Huszár”* az *„Áll a Honvéd, mint a szikla”* a *„Kitaszítva-befogadva”* és végül az *„Edzett pengék”* tulajdonképpen így lettek könyvekből tipográfiai remekművek. Emlékszem mikor az *„Edzett pengéket”* öntötted formába, telefonon felhívtál és remegő hangon csak annyit mondtál: *„Találtam egy számomra nagyon kedves képet a Toldis tablón.”*

„Kit találtál?” - kérdeztem. Kis idő után jött a válasz elcsukló hangon - *„A nagyapámat. Tudtam, hogy vívott, de azt nem, hogy Toldi-s volt. Soha nem találkoztam vele, te hoztál újra össze minket!”* Aztán szinte naponta telefonáltál. Fantasztikus volt látni és érezni azt a szeretetet, örömet és lelkesedést, ahogy a könyv szinte minden egyes lapját műremekké varázsoltad. Nekem, nekünk, nagyapádnak. Habár tudtam, hogy beteg vagy, utolsó találkozásunkkor újra a régi Szűcs Jóska voltál. Rám néztél hamiskás mosollyal, csillogott a

Szűcs József

szemed és csak annyit mondtál nekem: „*Ugye tudod, hogy ebbe a szívemet is beletettem!*”

Gyönyörködve nézegettem az elkészült lapokat és csak annyit mondtam: „*Látom.*”

Mikor kiléptünk a kávéházból az ajtón és tettünk néhány lépést, még utánam szóltál: „*Ugye tudod, hogy nem a pénzért, hanem az Ügyért!*” Akkor csak bólintottam. Tudtam!

Az „*Edzett pengéket*” már betegen vállaltad, de vállaltad! Mindketten siettünk, hogy megvívj a szoros nyomdai határidővel, pedig valaki mással viaskodtál, csak akkor azt még nem tudhattuk. Még a kórházban a kezeléseik között is dolgoztál ezen a könyvön és Győztél! Betegen álltál ki életed utolsó asszójára, igaz ügyért és a győztes találatot te vitted be. A könyv elkészült időre.

Levellem szándékosan nem múlt időben írtam, nekem te sosem leszel az!

Ölel barátod: Norbi!”